

Capitolul 1

Apărarea Sevastopolskaiei

Nu reveniră marți, nici miercuri, nici măcar joi, când fusese stabilită data finală. Punctul de pază armată numărul unu era în alertă permanentă și, dacă oamenii de strajă ar fi auzit până și cel mai stins strigăt de ajutor sau ar fi zărit cel mai vag licăr de lumină pe pereții întunecați și umezi ai tunelului, o echipă de salvare ar fi fost trimisă imediat înspre Nahimovski Prospekt.

Cu fiecare oră ce trecea, tensiunea devenea tot mai apăsătoare. Trupele de luptă cele mai bine pregătite, excelent echipate și antrenate special pentru acest gen de misiune nu închiseseră un ochi toată noaptea. De aproape două zile, într-un sertar la postul de gardă se aduna praful pe pachetul de cărți folosit ca să mai treacă timpul între două alarme. Tachinările și glumele obișnuite făcuseră loc mai întâi unor discuții purtate cu voci joase și neliniștite, apoi unei tăceri apăsătoare, în timpul căreia fiecare spera să fie cel dintâi care aude ecoul pașilor caravanei ce se reîntorcea. Mult prea multe depindeau de asta.

Toți locuitorii Sevastopolskaiei erau în stare să folosească o armă, de la băiețelul de cinci ani până la cel mai bătrân dintre ei. Își transformaseră stația într-un bastion impenetrabil, plin de cuiburi de mitraliere, colaci de sârmă ghimpată și chiar dispozitive antitanc confecționate din

șine sudate laolaltă. Dar această stație-fortăreață care părea invulnerabilă putea să cadă în orice clipă.

Călcâiul lui Ahile era, în cazul ei, insuficiența muniției.

Confrunțați cu ceea ce locuitorii Sevastopolskaiei erau siliți să îndure zi de zi, cetățenii oricărei alte stații nici nu s-ar fi gândit să o apere, ci ar fi dat bir cu fugiții ca șobolanii dintr-un tunel inundat. Punând în balanță costurile, probabil nici puternica Hansă – alianța de stații de pe Linia Circulară – nu ar fi acceptat să mobilizeze forțele necesare ca să apere Sevastopolskaia. În ciuda importanței strategice incontestabile, prețul era mult prea mare.

Însă curentul electric era foarte scump, suficient de scump pentru ca sevastopoliții, constructorii uneia dintre cele mai mari centrale hidroelectrice din metrou, să comande muniție cu lada, s-o plătească din veniturile câștigate alimentând Hansa cu electricitate și tot să iasă pe profit. Pentru mulți dintre ei însă prețul nu se măsoara numai în gloanțe, ci și în viețile lor mutilate și scurtate.

Apele subterane erau bucuria și blestemul Sevastopolskaiei, înconjurând-o din toate părțile cum înconjurau apele Styxului bărcuța fragilă a lui Charon. Învârteau aripile zecilor de mori de apă construite de inginerii autodidacți în tuneluri, în caverne și pe cursuri subterane – oriunde puteau ajunge echipele trimise în explorare – generând lumină și căldură pentru stație și pentru o treime din Cerc.

Aceleași ape însă erodau neîncetat structurile de rezistență, măcinau îmbinările din ciment și murmurau somnoroase îndărătul pereților sălii centrale, încercând să adoarnă vigilența locuitorilor printr-un fals sentiment de siguranță. Și totodată făceau imposibilă aruncarea în aer a tunelurilor laterale nefolosite, prin care hoarde de creaturi de coșmar înaintau spre Sevastopolskaia ca un miriapod nesfârșit târându-se alene într-o mașină de tocat.

Locuitorii stației, echipajul acestei nave fantomă ce călătorea prin regiunile cele mai joase ale lumii subterane, erau condamnați întru eternitate să găsească și să peticească noile găuri din coca vasului lor. Începuse să sufere de infiltrații cu mult timp în urmă, dar nu exista port sigur unde să se poată odihni în pace după truda sa.

Și în același timp trebuia să respingă una după alta tentativele monștrilor din stațiile Certanovskaia și Nahimovski, care încercau să urce la bord furișându-se prin canale de ventilație, prelingându-se prin conducte de evacuare străbătute de curenți rapizi de apă tulbure, țâșnind afară din tunelurile sudice.

Lumea întreagă părea să se fi unit împotriva sevastopoliților, îndârjindu-se să le șteargă locuința de pe harta metroului. Și totuși ei se agățau cu încăpățănare de stația lor, ca și cum doar ea mai rămăsese în întregul univers.

Dar oricât de talentați erau inginerii Sevastopolskaiei, oricât de experimentați și lipsiți de milă erau soldații antrenați aici, nu-și puteau apăra căminul fără muniție, fără becuri pentru proiectoare, fără antibiotice și bandaje. Da, stația producea curent electric și Hansa era dispusă să plătească bine pentru el, dar Linia Circulară mai avea și alți furnizori și dispunea de resurse proprii, în timp ce sevastopoliții nu puteau rezista mai mult de o lună fără un flux de provizii din exterior. Și perspectiva cea mai înspăimântătoare era să rămână fără muniție. Caravane bine păzite plecau săptămânal din Sevastopolskaia ca să cumpere tot ce era necesar, în baza creditului negociat cu negustorii Hansei, și apoi, fără să întârzie nici măcar o oră, porneau din nou spre casă. Și câtă vreme pământul continua să se învârtească, râurile subterane să curgă și bolțile ridicate de constructorii metroului să reziste, era de așteptat ca ordinea lucrurilor să rămână netulburată.

Dar ultima caravană întârzia, întârzia dincolo de orice limită acceptabilă, suficient pentru ca oamenii să înceapă să înțeleagă că de data asta se întâmplase ceva cumplit și neprevăzut, un lucru de care nici soldații hârșiți și înarmați până-n dinți și nici relația construită de-a lungul anilor cu conducerea Hansei nu reușiseră să-i protejeze.

Și toate astea n-ar fi fost atât de rele dacă măcar comunicațiile ar fi funcționat. Însă ceva se întâmplase cu linia telefonică ce făcea legătura cu Cercul. Conexiunea se întrerupsese luni și echipa trimisă să caute defecțiunea nu avusese niciun succes.

O lampă cu un abajur mare de culoare verde atârna deasupra mesei rotunde, luminând bucăți îngălbenite de hârtie pline cu grafice și diagrame desenate în creion. Micul bec era slab, de numai patruzeci de wați, nu pentru că trebuia făcută economie de curent, ci pentru că ocupantul biroului nu se dădea în vânt după lumina puternică. Din scrumiera plină până la refuz cu chiștoacele oribilelor țigări locale, răsucite manual, se ridica un fum acru și albăstrui care se aduna în nori vâscoși, târându-se leneș pe sub tavan.

Comandantul stației își masă fruntea, apoi își smuci mâna și, pentru a cincea oară în ultima jumătate de oră, se uită la ceas cu unicul său ochi. Își trosni încheieturile și se ridică în picioare cu o mișcare energetică.

— Trebuie să luăm o decizie. Nu mai putem aștepta.

Bătrânul vânjos care stătea în fața lui îmbrăcat într-o jachetă militară de camuflaj și cu o beretă roasă, de culoarea cerului senin¹, dădu să spună ceva, dar îl apucă tusea. Alungă fumul fluturând brutal din mână, se încruntă energic și zise:

---

¹ Parte din uniforma Marinei ruse.

— Atunci, Vladimir Ivanovici, dă-mi voie să-ți mai spun o dată: nu ne putem lipsi de nimeni de pe latura sudică. Și-așa posturile de gardă de-abia fac față presiunii. Numai în ultima săptămână au avut trei răniți – dintre care unul în stare critică – și asta în ciuda întăririlor. N-o să-ți permit să slăbești latura sudică. Și dincolo de asta au nevoie de două echipe a câte trei cercetași care să patruleze prin conducte și prin tunelurile de legătură. Cât despre nord, cu excepția noilor recruți nu avem oameni de prisos. Îmi pare rău. Va trebui să-i găsești altundeva.

— Tu ești ofițerul responsabil cu apărarea perimetrului, se rățoi comandantul stației. Găsește-i tu, și eu o să-mi văd de treburile mele. Dar echipa trebuie să pornească într-o oră. Trebuie să privim dincolo de problemele imediate. Dacă s-a întâmplat ceva grav?

— Te pierzi prea repede cu firea, Vladimir Ivanovici. În arsenal avem două lăzi nedeschise cu muniție de calibrul 5.45 mm. Asta sigur ne ajunge o săptămână și jumătate. Și cu ce mai am și eu sub pernă, la mine acasă, sigur pot să mai adun de-o ladă. Bătrânul râse dezvelindu-și dinții galbeni și sănătoși. Problema nu-i muniția, ci oamenii.

— Îți spun eu care-i problema. Avem două săptămâni ca să ne punem la punct proviziile înainte să fim siliți să închidem ușile ermetice din tunelurile sudice, pentru că fără muniție nu le vom putea păstra. Ceea ce înseamnă că n-o să mai putem inspecta și repara cam două treimi din mori. După o săptămână astea o să înceapă să se defecteze. Nimeni n-o să fie fericit când nu vom mai putea alimenta Hansa cu curent electric. Dacă suntem norocoși, o să se adreseze pur și simplu altor furnizori. Dacă nu... Dar nu curentul e cea mai gravă problemă! Se fac cinci zile de când tunelurile sunt pustii: n-a mai apărut nimeni, nici măcar un singur om. Dacă s-a surpat undeva? Dacă am rămas izolați?

— O, haide! Cablurile de curent sunt funcționale. Cifrele alea mititele se tot derulează pe cadrane, curentul curge, Hansa îl consumă. Dacă ar fi avut loc o surpare, ți-ai fi dat seama pe loc. Chiar presupunând că ar fi vorba despre un sabotaj, ne-ar fi tăiat cablurile, nu telefonul. Cât despre tuneluri, cine să le străbată acum? Nici chiar în vremurile bune oamenii nu veneau până aici doar ca să ne dea bună ziua. Nahimovski Prospekt e o problemă, fără să mai punem pe cântar și restul. Nimeni nu poate veni înapoi de unul singur, iar comercianții din alte stații nu-și mai bagă nasul pe-aici. Și e evident că bandiții știu de noi. Am procedat corect lăsând de fiecare dată câte unul în viață. Ascultă la mine, n-ai de ce să te panichezi.

— Ți-e ușor să vorbești, mârâi Vladimir Ivanovici, ridicându-și peticul de pe orbita goală și ștergând sudoarea care-i îmbrobonise fruntea.

— Pot să-ți dau o echipă de trei oameni. Sincer îți zic, deocamdată n-am mai mulți, spuse bătrânul pe un ton mai liniștit. Și nu mai fuma atâta! Știi că nu pot să respir mizeria asta, ca să nu mai zic că te și otrăvești! De ce nu ceri să ne aducă niște ceai?

— Ei, de ăsta putem face rost oricând, zise comandantul frecându-și mâinile. Sunt Istomin, mârâi el în receptor. Ceai pentru mine și pentru colonel!

— Și cheamă-l pe ofițerul de serviciu, zise comandantul perimetrului scoțându-și bereta. O să-i dau ordin să găsească trei oameni.

Ceaiul lui Istomin era mereu același, un soi special, rafinat, produs la VDNH. Nu toată lumea își putea permite o asemenea marfă. Adusă tocmai din cealaltă parte a metroului și vămuită de trei ori la posturile de control de pe teritoriul Hansei, băutura preferată a comandantului era atât de scumpă, încât, să nu fi fost vechile sale contacte din

stația Dobrîninskaia, ar fi renunțat la slăbiciunea sa. Dar cândva luptase alături de cineva de acolo și de atunci, în fiecare lună negreșit, comandantul caravanei care revenea de la Hansa aducea un pachetel în culori vesele pe care Istomin îl ridica personal.

Cu un an în urmă însă, aprovizionarea cu ceai devenise nesigură. La Sevastopolskaia ajunseseră zvonuri neliniștitoare despre un pericol nou și teribil ce amenința VDNH și poate chiar întreaga Linie Portocalie: o nouă specie de mutați, nemaivăzută până atunci, coborâse de la suprafață. Se zvoinea că puteau citi mințile oamenilor, erau aproape invizibili și, mai rău de-atât, imposibil de ucis. Unii spuneau că stația căzuse și că Hansa, temându-se de o invazie, aruncase în aer tunelul de sub stația Prospekt Mira. Ceaiul se scumpise brusc, apoi dispăruse complet și Istomin se alarmase de-a binelea. Dar câteva săptămâni mai târziu panica se domolise, iar caravanele ce reveneau la Sevastopolskaia cu muniție și becuri începuseră să aducă din nou marfa cea parfumată, și ce putea fi mai important decât asta?

Turnându-i ceai comandantului perimetrului într-o ceșcuță de porțelan cu marginea aurie ciobită, Istomin strânse din pleoape pentru o clipă, respirând aburii aromați. Apoi își turnă și el ceai, se așeză greoi pe scaun și își puse o tabletă de zaharină, amestecând băutura în clinchetele linguriței de argint.

Niciunul dintre ei nu vorbi și vreme de vreo treizeci de secunde acest clinchet melancolic fu singurul sunet ce se auzi în biroul întunecos, învăluit în fum de tutun. Dar brusc clinchetul fu acoperit de un alt sunet, în exact aceeași cadență, ce se revărsa din tunel: dangățul clopotului de alarmă.

— Alarma!

Comandantul perimetrului sări de pe scaun cu o agilitate incredibilă din partea unuia de vârsta lui și se repezi afară din încăpere. Undeva departe se auzi pocnetul unei puști, acoperit imediat de duduitul mitralierelor: una, două, trei. Bocanci soldățești cu bot metalic tropăiră pe peron și undeva departe răsună vocea de bas a colonelului lătrând ordine.

Istomin întinse și el mâna către automatul bine lustruit agățat lângă dulap, însă apoi scoase un icnet apucându-se de pântec, flutură neajutorat din mână, se întoarse la masă și luă o gură de ceai. Ceașca abandonată a comandantului de perimetru se răcea pe masă, în fața lui, iar alături se afla bereta albastră pe care acesta, în graba sa, o uitase. Comandantul stației zâmbi amar la vederea beretei și începu să se contrazică pe un ton scăzut cu colonelul absent, reluând aceleași vechi subiecte și aducând argumente noi, la care nu se gândise cât timp se ciondăniseră față în față.

În Sevastopolskaia asemănarea dintre numele stației învecinate, Certanovskaia, și cuvântul rusesc *ciort*, care înseamnă diavol, era un permanent subiect de glume sinistre. Generatoarele acționate de apă erau situate în adâncul tunelurilor dintre cele două stații, dar nimeni nu visase să simplifice situația ocupând Certanovskaia cea pustie, așa cum anexaseră stația Kahovskaia, care era legată de Sevastopolskaia. Echipele de inginerie subterană care se furișau în preajma ei pentru a inspecta generatoarele cele mai îndepărtate nu îndrăzneau să se apropie la mai mult de o sută de metri de peron. Cu excepția celor mai înrăiți atei, aproape toți bărbații care plecau într-o asemenea expediție își făceau cruce pe furiș și unii chiar își luau rămas-bun de la familii.

Era ceva în neregulă cu stația asta și oricine se apropia până la jumătate de kilometru putea s-o simtă. Detașamentele

